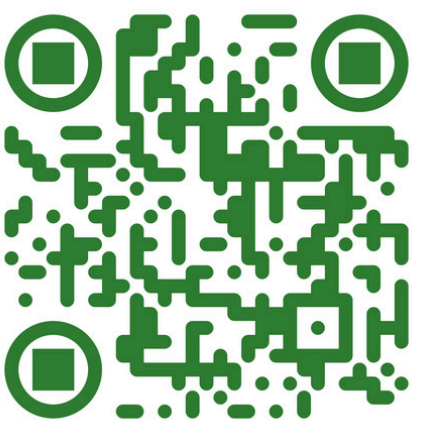

BENİM DİLİM TÜRKÇE YARATICI
YAZARLIK ATÖLYESİ

BİZDEN SESLİ HİKÂYELER 2

ÇOCUKLARIN KALEMİNDEN
SESLİ ÇOCUK HİKAYELERİ

HİKAYELERİ DİNLEMELİK İÇİN QR KODLARINI OKUTUNUZ

Yazarlarımız

Mustafa Uras ÜNSAL

Eymen YENİÇAĞ

Efe Güneş EKŞİ

Can Toprak GÜVEN

Venüs ŞEKERCİ

Hatice Beril GÜNEŞ

Nil Belis İNCE

Esmâ Beren GENÇLER

Feyza DİLEK

Arel EĞLENTİ

Berken EĞLENTİ

İdil KUTLU

Umay Belis BAL

Seslendirme Ekibi

Mustafa Uras ÜNSAL

Eymen YENİÇAĞ

Efe Güneş EKŞİ

Elif Nisa ÜZER

Aras KOZACIOĞLU

Can Toprak GÜVEN

Berken EĞLENTİ

Arel EĞLENTİ

Elif Ekin ÖZKAN

İdil KUTLU

Hatice Beril GÜNEŞ

Nil Belis İNCE

Esmâ Beren GENÇLER

Bu kitaptaki hikâyeler atölye çocuklarının ortak üretimidir.

Görsel Tasarım

Mustafa Uras ÜNSAL

Dijital İçerik

Efe Güneş EKŞİ

Eymen YENİÇAĞ

Danışman Öğretmen

Özhan GÜVEN

bilsemdilsanatları07@gmail.com

www.bizdenhikayeler.com

Ön Söz

Merhaba sevgili okur!

Elinizde tuttuğunuz bu kitap, çocuk yüreklerden süzülen hayallerin, kalemlerden dökülen sözcüklerin ve seslerden yükselen duyguların ikinci buluşması.

“Benim Dilim Türkçe” yaratıcı yazarlık atölyemiz büyüdü. Yeni arkadaşlarımızla birlikte düş kurmayı, kelimelerle dünyalar kurmayı, karakterlere can vermeyi öğrendik. Kimi zaman güldük, kimi zaman düşündük ama en çok da yazmanın büyüsunü birlikte yaşadık.

Hikâyelerimizi seslendirerek kelimelerimize ses verdik. “Ün” seslendirme atölyemizde yepyeni seslerle tanıştık. Hayal gücümüzü sadece kitap sayfalarına değil, ekranlara da taşıdık. Hikâyelerimizi dinlemek ve izlemek isteyen herkesi www.bizdenhikayeler.com adresine bekliyoruz.

Bu kitap; sesimiz, izimiz ve en çok da umudumuz. Her bir öyküde sevgiyle atılmış bir adım, içten bir gülümseme, küçük bir çocuğun büyük düşleri saklı.

Dileriz ki siz de bu hikâyelerde kendinizden bir parça bulur, bizimle birlikte o büyülü yolculuğa çıkarsınız.

Hikâyelerimiz size ilham olsun!

Sevgilerimizle,

“Benim Dilim Türkçe” Atölyesi Çocukları

‘Siz de atölyemize hikâyenizi gönderebilir, ekibinizle birlikte seslendirme atölyemizde hikâyenizi seslendirebilirsiniz. Tek yapmanız gereken bilsemdilsanatleri07@gmail.com e-postamızdan bizlere ulaşmak.’

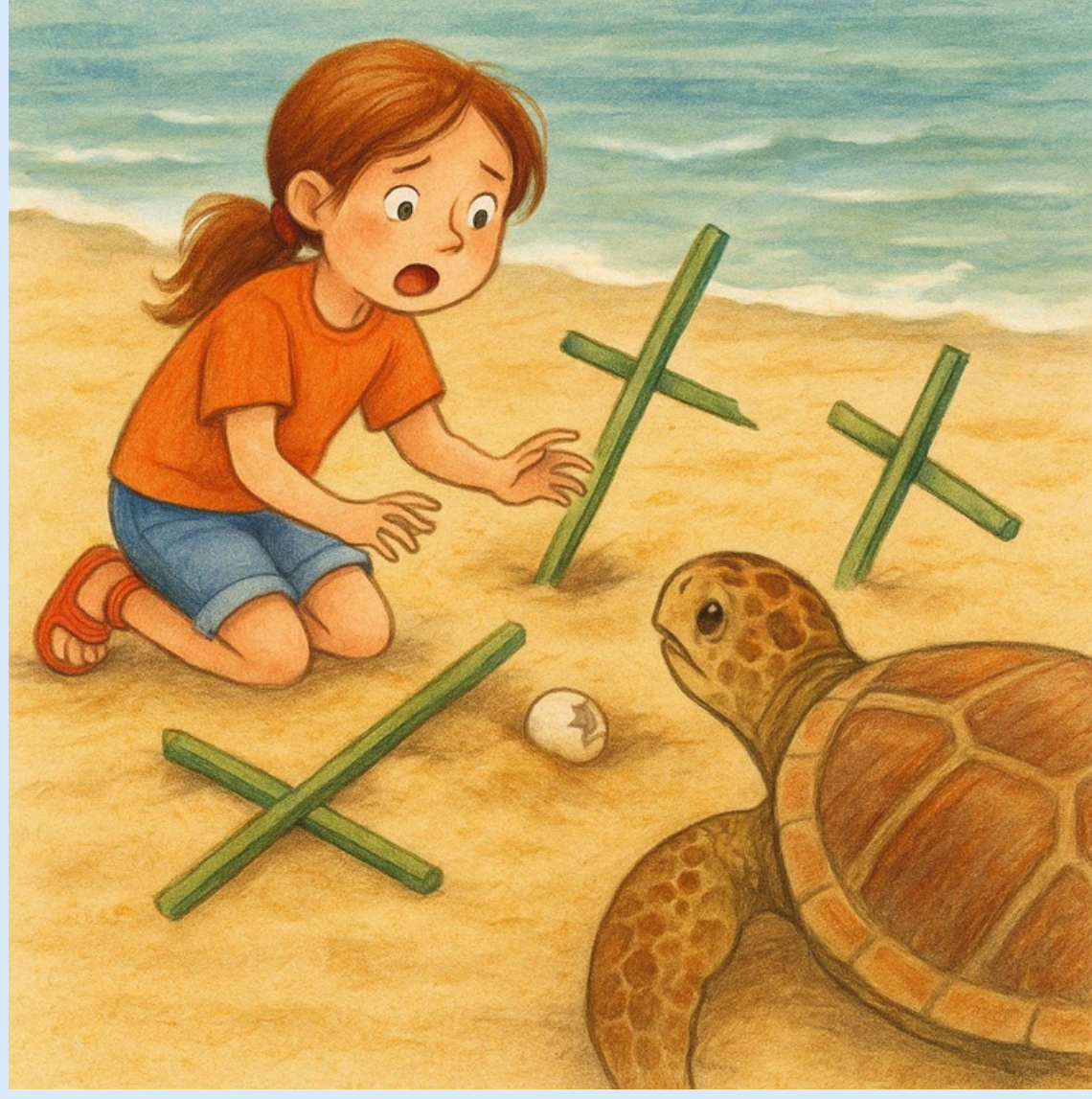
OLİ VE ZEYNEP

Günlerden bir gün, Akdeniz'in kucağında, Olympos sahilinin serin sabahında, küçük bir kabarcık yüzeye yükseldi. Ardından bir diğeri... ve sonra, yosun kokulu suyun üstünde devasa bir kabuk görüldü. Yavaşça doğruldu, gözlerini kırptırdı ve burnuna dolan tuzla karışık plastik kokusunu iç çekerek içine hapsetti. Oli idi bu. Bir caretta caretta... belki de son birkaç bin tanesinden biri. Kabuk çizikleri, yaşanmışlıkları anlatıyordu. Ama gözleri, hâlâ çocuk kalmış bir yüreğin ışıltısıyla bakıyordu denize.

O sabah, her zamankinden farklıydı. Sahile yaklaşırken yosunların arasında takılıp kalmış parlak bir şey dikkatini çekti. Dalgalarla kıyıya sürüklenmiş, üzerinde renkli çizgiler olan bir defter kapağıydı. Oli, başını suyun dışına uzattı. Kumların hemen gerisinde bir çocuk, çıplak ayaklarıyla koşturuyordu. Elinde bir çöp poşeti vardı ve sanki bu işten hiç hoşlanmıyordu. Yüzünü buruşturmuştu. Yere eğilip buruşturulmuş bir cips paketini aldı, çöpe attı. Tam dönüp gidecekken göz göze geldiler. Kumsalın kıyısında, suyla karanın buluştuğu çizgide Oli, sessizce bakıyordu. Kız şaşırdı. Gözleri büyüdü, dizlerinin üzerine çöktü.

“Sen... canlı mısın?”

Oli gözlerini kırptı. Başını yavaşça yana eğdi. Sonra geri çekilip tekrar suya daldı.

Zeynep, ertesi sabah yine geldi. Elinde bir termos, sırtında renkli bir çanta. Kıyıya oturdu, termostan bir yudum aldı. Etrafı kola kutularından, plastik çatallardan, çamurlu maskelerden temizlemeye başladı. Her çöprü alırken kendi kendine konuşuyordu.

“Yani birileri bu kadar kirletirken senin burada yaşamın nasıl mümkün, Oli?”

İlk kez adını böyle duydu. Oli. O andan sonra her gün sahile geldi Zeynep. Bazen bir kağıt tekne yaptı, içine yosun koydu, denize bıraktı. Bazen çöp torbasıyla “çevre ajanı” rolüne girip, ciddi ciddi emirler yağdırdı kendine:

“Komutan Zeynep emrediyor! Bu kola kutusu, yuvaları işgal etmeye çalıştı. Derhal imha edilecek!”

Oli, her gün kıyıya biraz daha yaklaşıp onu izlemeye başladı. Derinlerden gelen çekincesi, yerini meraka bırakıyordu. Çocuklar genelde bağırır, dokunmak ister, taş fırlatırdı. Ama bu küçük insan... sessizdi. Saygılıydı. Ve kendi oyunlarını denizle oynamayı seçiyordu. İşte tam bu yüzden, Oli kalbinde onu biraz daha yaklaşıtıyordu kendine.

Bir sabah, Zeynep heyecanla koştu kıyıya. Yüzünde panik vardı.

“Oli! Yuvaları işaretleyen çubuklar yerinden sökülmüş! Biri... biri eğlenmek için yapmış olabilir ama... bazıları kırılmış. Birini tekmelediler.”

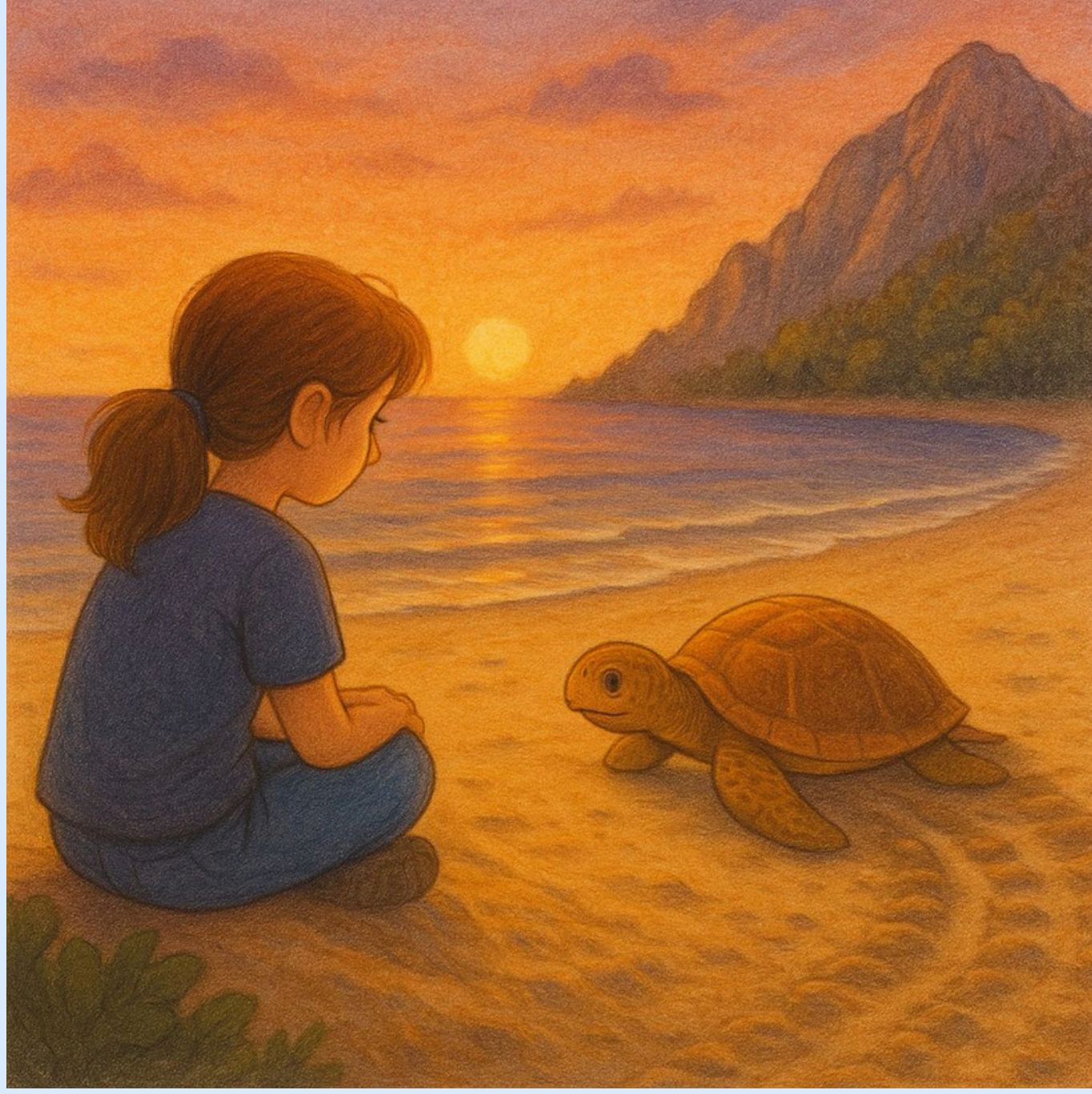
Oli suya daldı. Kalbi kabuğunun içinde daha da ağırlaştı. Kumlara bırakılmış bir yaşamın, tekme gibi bir aptallıkla silinmesi... Onun doğduğu gece kardeşlerinin ezildiği sahne bir an gözünde belirdi. Karanlıkta ters yöne yürüyen, ışıktaki kaybolan hayatlar...

Zeynep o gün üzgündü. Ama vazgeçmedi. Evine dönerken yolda bulduğu tahtaları toplamaya başladı. Komşularının marangoz olan dedesiyle konuştu. Onlardan rica etti: “Birkaç tahta işaretlik yapsak... ama üzerinde resim olsa. Yazı okuyamayanlar da anlasın. Mesela bebek caretalar çizsek...”

Üç gün boyunca çalıştı. Tahta tabelalar yaptı. Üzerine sevimli caretalar çizdi. “Sessiz Ol! Burada Uyuyanlar Var.” yazdı birine. “Işıklar Kapanır, Yönler Kaybolur.” yazdı bir diğerine. Ve hepsini sabah Oli’ye gösterdi.

Oli, kabuğunu su yüzeyine çıkarıp ona döndü. Gözleriyle konuştu. Suyun hafifliğiyle ona doğru süzüldü. Birkaç metre uzakta durdu. Ve ilk defa başını uzatıp Zeynep’in yanına kadar çıktı. Kız şaşırdı ama kıpırdamadı. Elini uzatmadı. Sadece fısıldadı:

“Senin için... ve senin gibiler için.”

O gün, Oli'nin yüreğinde bir şey çözüldü. Yalnız değildi. Zeynep'in oyun gibi başlayan çabası, şimdi başkalarına da dokunmaya başlamıştı. Diğer çocuklar da gelmeye, tabelalara resim çizmeye, çöp toplamaya başlamıştı. Bir tanesi küçük bir taşla “Oli” yazdı kumlara.

Ve o yaz boyunca, her sabah Oli kıyıya geldi. Zeynep onunla konuştu. Dalgalar onların arasındaki dili taşıdı. O denizle konuştu, Zeynep dünyayla. Küçük adımlardı bunlar. Belki dünyayı kurtarmazdı ama bir carettanın yolunu aydınlatıyordu.

Bir şey öğrendi Oli o yaz: Dostluk, kabuğun dışına çıkmak kadar cesaret ister. Ve bazen, bir çocuğun kalbi denizden daha derindir.

BAYRAM ŞEKERİ

Mehmet, bayram sabahına büyük bir heyecanla uyandı. Uykulu gözlerini ovuşturarak doğruldu ve yatağının yanındaki pencereye yöneldi. Ahşap pencereden dışarı baktığında, mahallenin dar sokaklarının bayrama hazırlandığını fark etti. Eski, cumbalı evlerin önüne rengârenk halılar serilmiş, pencere kenarlarına taze çiçekler yerleştirilmişti. Komşu teyzeler, kapılarının önüne sandalye koymuş, bayramlaşmak için bekliyorlardı. Sokakta çocukların neşeli kahkahaları yankılanıyordu.

Hava mis gibi taze ekmek ve tatlı kokularıyla doluydu. Mahallenin köşesindeki fırından gelen sıcacık pide kokusu Mehmet'in iştahını kabarttı. Annesinin mutfaktan gelen sesiyle kendine geldi. Telaşla üstünü giyinip salona yöneldi. Annesi, büyük bakır tencerede süt kaynatıyor, mutfaktan mis gibi tereyağı ve bal kokuları yayılıyordu. Babaannesi, elindeki tahta kaşıkla büyük bir tepsinin içinde baklava dilimlerini tek tek yerleştiriyordu.

Sofra büyük bir özenle hazırlanmıştı. Serilen nakışlı örtünün üzerine küçük kaselerde reçeller, peynir tabakları, zeytinler sıralanmıştı. Büyük bir semaverde çay demleniyordu. Dedesinin her bayram öncesi söylediği gibi, "Bayram kahvaltısı bereketli olur, her şey bolca olmalı."

Mehmet heyecanla annesine seslendi: "Anne! Bayram şekeri toplamak için ne zaman çıkacağız?"

Annesi gülümseyerek yanıtladı: "Sabret oğlum. Önce kahvaltımızı yapalım, sonra dedeni de alıp bayram ziyaretlerine çıkacağız."

Babasının sesi mutfaktan geldi: “Bayram kahvaltısı bereket demektir, Mehmet. Büyük sofralar, büyük mutluluklar getirir.”

Kahvaltıdan sonra Mehmet, dedesiyle birlikte mahallede bayramlaşmaya çıkmaya hazırlandı. Bayramlık giysilerini giydi: Üzerine babasının özel olarak aldığı lacivert ceketini, altına ütülü pantolonunu ve yeni cilalanmış siyah ayakkabılarını geçirdi. Aynada kendini süzdü, gerçekten de bir bayram çocuğu gibi görünüyordu! Dedesi onu beklerken elinde bastonuyla bahçeye çıkmıştı. Büyük ahşap kapıyı açtıklarında sokakta bayramın coşkusu iyice hissediliyordu. Komşular birbirleriyle kucaklaşıyor, çocuklar heyecanla kapı kapı dolaşıp bayram şekeri topluyordu.

Mahalledeki ilk durakları, mahallenin en yaşlısı olan Hacı Amca’nın evi oldu. Mehmet, dedesinin öğrettiği gibi eğilip Hacı Amca’nın elini öptü.

“Bayramın mübarek olsun Hacı Amca!” dedi neşeyle.

Hacı Amca gülümseyerek ona avuç dolusu bayram şekeri uzattı. Mehmet, şekerlerin arasındaki parlak kağıda sarılı bir akide şekerini fark etti. Merakla şekeri eline aldı.

“Bu şekeri sakın hemen yeme,” dedi Hacı Amca gözlerini kısarak. “Onun bir hikâyesi var.”

Mehmet merakla sordu: “Ne hikâyesi var dede?”

Dedesi gülümsedi. “Bu akide şekerleri Osmanlı’dan beri bayramlarda dağıtılırmış,” diye başladı anlatmaya. “Eskiden Osmanlı sarayında padişahlar yeniçerilere akide şekeri verirmiş. Bu, onların sadakatini ve bağlılıklarını gösteren bir işaretmiş. Zamanla halk arasında da bayramlarda büyükler, küçüklere akide şekeri vermeye başlamış.”

Mehmet hayranlıkla şekere baktı. “Vay be! Meğer bir şekerin ne kadar eski bir geçmişi varmış!”

Tam cebine koyacaktı ki dedesi gülerek ekledi: “Tabii önce tatlı yiyelim, tatlı konuşalım diye de bayramda şeker dağıtılır.”

Mehmet gülümseyerek şekeri cebine koydu. O sırada sokakta arkadaşları mendillerini açmış, topladıkları şekerleri birbirine gösteriyordu. Herkesin elinde farklı renklerde, parlak kağıtlara sarılmış şekerler vardı. Mehmet de arkadaşlarının yanına koştu. Onlarla birlikte önce camiye gidip bayram namazı kılan babaları ve dedeleriyle bayramlaştılar. Camiden çıkınca kapı kapı dolaşıp bayram şekeri topladılar. Bütün mahallede çocukların neşesi yankılanıyordu.

O gün boyunca Mehmet her kapıyı çaldığında, aldığı her şekerin bir hikâyesi olabileceğini düşündü. Bir teyze ona gülsuyu kokan şekerler verirken, başka bir amca cevizli lokum ikram etti. Bir başka evde ise büyük bir tepside dizili baklavalara ve fırından yeni çıkmış kurabiyeler vardı. Bayram, sadece şeker toplamak değil, aynı zamanda büyükleri ziyaret etmek, gelenekleri yaşatmak ve geçmişi öğrenmekti. Mehmet için bu bayram, her bayramdan daha anlamlı olmuştu.

Eve döndüğünde annesi onu kapıda karşıladı. Mehmet, cebinden çıkardığı şekerleri annesinin avucuna bıraktı. “Bunlar sadece şeker değil anne,” dedi gülümseyerek. “Bunlar geçmişin tatlı hatıraları.”

SİRGALU

Yağmur Altında Gelen Misafir

Göktürklerin yurdunda soğuk bir kış akşamıydı. Gökyüzü, bulutlarla kaplanmış, ara sıra gökgürültüsü uzaklardan duyuluyordu. Sirgalu, daha beşikteydi; yumuşacık koyun postunun üzerine sarılıp büyük kara gözleriyle çadırın tavanını izliyordu. Dışarıdan yağmurun sesi çadıra dolarken aniden bir gürültü koptu. Kapının önünde, ıslak ve eski pelerinine sarınmış bir şaman kadın belirdi.

“Bu yağmurda kim gelir ki?” diye mırıldandı Sirgalu’nun annesi. Kadın çadıra adım attı. Sanki yağmur, onunla birlikte susmuş gibiydi. Omuzlarındaki pelerinininden damlayan suyun sesi bile dikkat çekici bir sessizlik yaratıyordu.

“Bu kız, kutlu bir kız olacak,” dedi şaman kadın, Sirgalu’ya bakarak. Sesi gür, ama yumuşaktı; şairlerin şiirleri andıran bir melodiyle konuşuyordu.

“Bu ne demek?” diye sordu baba, endişeyle.

Kadın gülümseyip belinden bir küpe çıkardı. Küpe, gümüşten yapılmış, tam ortasında ise dolunay şeklinde bir taş parıldıyordu.

“Bu küpe, dolunay ışığında ona kutlu bir güç verecek. Ancak bu gücün sırrı, o büyüyünce çözülecek. Görevine hazır olana kadar bu emaneti saklayın.”

Kadın, küpeyi Sirgalu’nun yanına bıraktı ve şimşeklerin aydınlattığı gecede kayboldu.

Akça ve Sirgalu'nun Dostluğu

Sirgalu, büyüdükçe ailesinin en sevilen çocuğu olmuştu. Henüz dokuz yaşına geldiğinde babası ona bir at hediye etti: Akça. Tüyleri kar beyazı olan bu ceylan gözlü at, Sirgalu'nun en büyük dostu haline geldi. Akça ile geçen günler bozkırda dolu dolu yaşanan bir özgürlük hikayesiydi. Sirgalu, Akça'ya sevgiyle yaklaşıyor, ona kendi elleriyle yemek yediriyordu. Birlikte yaylalara çıkar, çayırların çocuk şenliğine katılırlardı. Sirgalu, Akça'nın sırtında rüzgar gibi eserken zamanın durduğunu hissedirdi.

Bir gün, Sirgalu ormanda bir ceylanın ayağına diken battığını fark etti. Akça'nın yardımıyla ceylanı kurtarıp ona su getirdi. Bu olay, Sirgalu'ya hayvanlarla derin bir bağı olduğunu fark ettirdi. Akça, Sirgalu'nun yalnızca bir atı değil, aynı zamanda yoldaşydı.

Ancak bir gece, Akça hastalandı. Sirgalu'nun yüreği daraldı; ailesi atı iyileştirmek için elinden geleni yaptı, ama Sirgalu'nun içindeki ses, bunun yeterli olmayacağını söylüyordu. Şaman kadının verdiği küpeyi hatırladı. Belki küpe bir umut ışığı olabilirdi. Gece dolunay çıktığında, Sirgalu küpeyi yanına alarak, Akça'yı bir tepeye götürdü. Ayın ışığı tam tepeye vurduğunda küpe parlamaya başladı. Sirgalu, ne yapacağını bilemese de beklemeye karar verdi.

İlkay'ın Doğumu

Günümüzden yüzyıllar sonrasında, bir hastane odasında dünyaya gelen İlkay'ın hikayesi de böyle başlıyordu. Bir kış günü, yağmur dışarıyı yıkadığında, hastaneye uzun boylu, eski zaman giysilerine benzeyen şeyler giymiş bir kadın geldi.

“Ben, yeni doğan bebek için geldim,” dedi danışmadaki hemşireye. Kadının sesi, modern zamanlara ait olmaktan uzak ama bir o kadar da tanıdıktı. Odasında yatmakta olan annenin yanına girdiğinde, herkes hayretle ona baktı. Kadın, İlkay'a uzun uzun bakarak belindeki gümüş bir küpeyi çıkardı. “Bu küpe, ona başarı getirecek. Onu körleşmeden ışıldaşan bir ruh yapacak,” dedi ve sessizce kayboldu.

İlkay ve Kızıl

İlkay, yaşı ilerledikçe babasının hikayelerine tutkun bir çocuk haline geldi. Babası bir arkeologdu ve ona Orhun Yazıtları, Göktürkler ve ataların hikayelerini anlatırdı. Bu hikayeler, İlkay'ın hayal gücünü şehit ve kahramanlarla dolu masallarla büyüttü.

Kızıl adındaki kurt köpeği ise onun en yakın dostuydu. İlkay, Kızıl ile her sabah oyun oynar, ona yemek yedirir ve uzun saatler boyu birlikte geçirirdi. Birlikte yıldızları seyretmek İlkay'ın en sevdiği şeylerden biriydi. Kızıl ise onu her zaman korur, etrafında bir bekçi gibi dolaşırdı.

İlkay dokuz yaşına geldiğinde, babasının bir projesi nedeniyle Moğolistan'a gittiler. Orhun Yazıtları'nın bulunduğu bu gizemli topraklar, İlkay'da büyük bir merak uyandırıyordu. Ancak bir gece, herkes uyurken uykusu kaçtı ve Kızıl'ı da yanına alarak yazıtları görmeye gitti.

Tam o anda dolunay çıktı ve şaman kadının yüzyıllar önce hediye ettiği küpe parlamaya başladı. Sirgalu'nun tepesindeki küpeyle eşzamanlı olarak, iki küpeden bir enerji yayıldı. Ortaya şekilsiz bir ışık halkası çıktı ve İlkay, kendini aniden bozkırda, bambaşka bir dönemde buldu.

Sirgalu ise kendi zamanında, daha önce hiç görmediği modern bir yapının önünde, çantasında garip cihazlarla dolu bir dünyaya geçmişti.

Macera yeni başlıyordu.

Zamanlar Arasındaki Bağ

Sirgalu, dolunayın parıltısında Akça'sıyla birlikte tepenin zirvesinde duruyordu. Küpe, ayın ışığında sıcak bir parıltı yayıyor, Sirgalu'ya gizemli bir güç veriyordu. İçindeki bir ses, bu anın çok özel olduğunu söylüyordu. Aynı anda yüzlerce yıl sonrasında İlkay, Orhun Yazıtları'nı incelemek için gittikleri Moğolistan'da babasıyla kampın yanında dolunayı izliyordu.

“Bu yazıtların sırları çözülmüş değil,” demişti babası. “Göktürkler, küpeler ve gizemli taşlarla ilgili çok fazla hikaye anlatmış.”

Tam o anda, İlkay'ın küpesi şiddetle parlamaya başladı. İlkay korkuyla geri adım attı, ama küpeden yayılan ışık, onu ve Kızıl'ı çevreledi. Aynı anda Sirgalu'nun küpesi de parlamaya başladı. Gökyüzünde büyük bir enerji dalgası belirdi ve her iki çocuk da bir anda birbirlerinin zamanına geçti.

Sirgalu, gözlerini açtığında büyük binalar ve garip metal taşıtlar gördü. Ayaklarının altındaki zemin, tahta ya da toprak değil, soğuk bir taş gibiydi. İlkay ise bozkırın orta yerinde, dağlar ve çayırlarla kaplı bir düzlükteydi. Kızıl yanındayken, çevresinde yüzlerce çadırın bulunduğunu fark etti.

Bozkırın Sırrı

İlkay, çevresinde olan biteni anlamaya çalışırken, yanına gelen bir grup çocuk onu selamladı. Sirgalu'nun yaşıtları gibiydiler, ama konuştukları dil tuhaf bir şekilde İlkay'a tanıdık geliyordu. Onların yardımıyla, bozkır yaşamının ne kadar karmaşık ve bir o kadar da etkileyici olduğunu öğrendi. İlkay, at binmeyi öğrendi ve çocuklardan eski Göktürk efsanelerini dinledi.

Bir gece, Sirgalu'nun şaman kadından bahsettiği hikayesini duyan İlkay, küpelerin gerçek amacını anlamak için bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Sirgalu'nun ailesiyle konuştu ve dolunayda gerçekleşecek olan özel bir ritüelden haberdar oldu. Ritüel, küpelerin gerçek gücünü ortaya çıkarabilirdi. Bu sırada, Sirgalu modern zamandaki yaşamı anlamaya çalışıyordu.

İlkay'ın babasından teknolojik aletler ve modern dünya hakkında bilgiler öğrendi. Ama en çok ilgisini çeken şey, arkeologların eski yazıtlardan anlattıkları hikayeler oldu. Sirgalu, bu hikayelerin kendi dönemine ait olduğunu fark etti ve küpenin tarih boyunca nasıl bir görev taşıdığını anlamaya başladı.

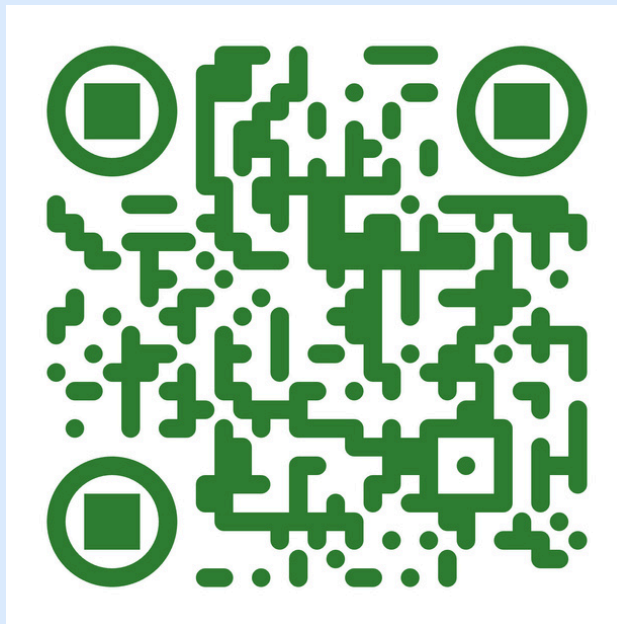
Sihirli Bağlantı

Dolunay geldiğinde, her iki dönemde de küpeler şiddetle parlamaya başladı. Sirgalu, modern zamanın gök kubbesine bakarken, çocuklara küpelerin anlattığı efsaneyi paylaştı. İlkay ise bozkırda, ritüel için toplanan kalabalığın arasında, Sirgalu'yu hisseder gibi oldu.

Sihirli küpeler, bu iki çocuğu şekilsiz bir enerjiyle yeniden birleştirdi. Gökyüzünden gelen ışık, iki dünyanın sınırlarını bulanıklaştırdı. Küpelerin gücü, Göktürkler'den kalan bir bilgi hazinesinin koruyucusu olduklarını ortaya çıkardı.

Sirgalu ve İlkay, yeniden buluşarak, küpenin asıl amacını yerine getirmek için bir göreve çıkmaya karar verdiler. Bu görev, iki dönemin en büyük sırrını çözecek ve tüm zamanlar arasında bir bağ kuracaktı.

Macera, asıl başlangıcına ulaşmıştı.

MAYMIK VE PİTİ'NİN MACERALARI

Mor renkli siyah benekli bir köpek vardı. Köpeğin sahibi bir kraldı. Bu köpeğin bir sırrı vardı, konuşabiliyordu. Bir gün kral köpeğinin konuştuğunu duydu. Kral bir an için çok şaşırdı. Köpek şatodan kaçtı çünkü sırrını herkes bilsin istemiyordu. Koşabildiği kadar koştu ve bir meydana geldi. Meydan çok kalabalıktı. Meydandaki çocuklar yavru köpeği sevmeye başladı ama köpek öyle bir havladı ki çocuklar korkudan ağlamaya başladılar. Köpek oradan uzaklaştı. Uyumak için bir ormana girdi ve bir ağacın altında biraz uyuduktan sonra kalktı. Bu arada Kral her yerde kayıp ilanları asıyordu.

Küçük köpek ilanları görünce kralın buralarda olduğunu anladı. Koşmaya başladı, o kadar uzaklaştı ki küçük bir köye geldi. Köyde sadece on kulübe vardı. Köyün girişinde çok sevimli bir kedi gördü ve "Burası da neresi?" diye sordu. Kedi de "Burası sihirli köy. Herkesin farklı özellikleri var" dedi. Köpek çok şaşırdı. Kediye onun gücünü sordu. Kedi "Benim gücüm uçmak" dedi. Köpek krallıkta başka sihirli canlılar olduğuna şaşırdı.

Bu köyde tek boynuzlu atlar, cüceler, devler her türden sihirli canlı vardı. Köpek kediye ismini sordu. Kedi "İsmim Balon" dedi. Bu küçük köy köpeğin çok hoşuna gitmişti ama sahibini de özlemeye başlamıştı. Bu sırada kral köpeğini aramak için ülkenin her yerine adamlar yollamıştı. Kral dünyada sihirli canlılar olduğunu ve köpeğinin de konuşabildiğini öğrenmişti.

Köpek burada mutluydu ama kendini bir türlü kralını düşünmekten alıkoyamıyordu. En sonunda bu şirin köyden ayrılmaya karar verdi. Köye son bir kez bakıp gitti. Yürüyerek kasabanın sonuna geldi. Kasabanın sonunda kocaman bir orman vardı. Ama bu orman sadece ağaçların olduğu bir orman değildi. Bu ormana daha önce kralla birlikte gelmişti. Ormanda koalalar, pandalar, yılanlar hatta maymunlar bile vardı. Köpek nedense yılanlardan çok korkardı ama onlarla nadiren karşılaşıyordu. Köpek ormana girdiğinde ilk olarak bir maymunla karşılaştı. Maymun komik gibiydi.

Köpek maymunla arkadaş olmaya karar verdi. Önce adını sordu. “Benim ismim Maymik” dedi. Maymik de köpeğe ismini sordu. Köpek “Benim ismim yok” dedi. Maymik buna çok üzüldü ve ona bir isim koymaya karar verdi. “Bence senin ismin Piti olsun” dedi. Köpek de “Tamam” dedi. Birlikte yola çıktılar.

Ormanda gezinirken bir yılanı rastladılar. Piti yılanı görünce korkuyla çığlık attı. Maymik de çok korkmuştu. Aslında Maymik yılanlardan fazla korkmazdı ama gördüklerinin çok zehirli bir yılan olduğunu biliyordu. Onlar kaçıyor, yılan onların peşinden geliyordu. Epeyce gittikten sonra yılanın kendilerini takip etmekten vazgeçtiğini gördüler. Çok rahatlamışlardı. Bu sırada Piti ve Maymik ormanın sonuna gelmişti. Biraz daha gidince yolun kenarında bir çeşme gördüler. Kana kana su içip patilerini yıkadılar ve yollarına devam ettiler.

Burunlarına gelen çok hoş kokulardan bir çiçek tarlasına geldiklerini anladılar. Tarla çok güzel kokuyordu ve bir sürü de çiçek vardı. Rengarenkti bu tarla. Her renkten çiçekler vardı.

Piti ve Maymik yere uzanmışlardı. Bulutlara bakarak beraber gezebilecekleri, sohbet edip karınlarını doyurabilecekleri başka dostlarının da olacağı bir ortam hayal ettiler. Piti ve Maymik çok iyi arkadaş olmuşlardı. Birbirlerine söylemeseler de aynı şeyleri düşünüyorlardı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan hava kararmıştı. Sığınacak bir yer bulmalıydılar. Uzun bir süre yürüdükten sonra bir mağaraya gelmişlerdi. Bu mağara çok karanlıktı. Onlardan başka kimse yoktu mağarada. Maymik dışarıdan ağaç yaprakları toplayıp yere güzel bir yatak hazırladı. Geç saatlere kadar konuşup uyku vakti gelince yatağa yattılar. Ne var ki yatak o kadar rahat değildi. Ama o an başka çareleri yoktu.

Sabah güneş ışınlarıyla uyanan Piti, arkadaşı Maymik'i de uyandırdı. Dışarı çıkıp havayı kontrol etti. Mağaradan çıktıktan sonra biraz yağmur çiseliyordu. Çok geçmeden yağmur durdu. Hava çok güzel olmuştu. Hatta gökkuşağı bile çıkmıştı. Piti ve Maymik çok neşelilerdi. Gökyüzü bulutsuz, tertemizdi. Kuşlar şarkı söylüyordu. Yolda yanlarından bir kamyon geçti.İleride bir yerde durdu bu kamyon. İçinden iki adam çıktı. Çok güçlü gözüküyorlardı. Ellerinde iki adet hayvan kafesi vardı. Hemen koşup yanlarına geldiler. Biri Piti'yi diğeri de de Maymik'i aldıkları gibi kafese koydular.

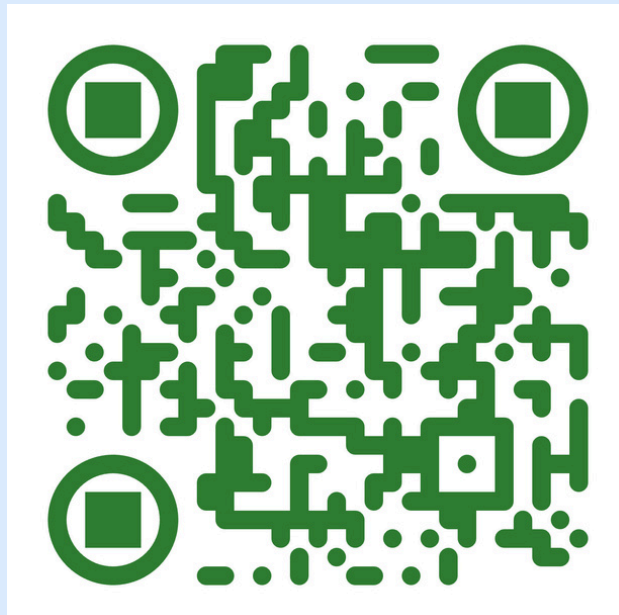
Piti ve Maymik'in eli ayağına dolaşmıştı. Adamlar kafesleri bagaja koydular.Bagajda başka hayvanlarda vardı. Piti insan dilinde "İMDAT!!!" diye bağırdı.

Kafeslerdeki hayvanlar bu sesin nerden geldiğini merak etmişlerdi. Arabayı süren adamlar da bagajdan gelen sesi duyup hemen arabayı durdurup bagajına baktılar. Adamlar içeride bir insan göremeyince şaşırdılar, herhalde yanlış duyduk diye düşünerek yola devam ettiler. Piti bu konuya dikkat etmeliydi artık. Yoksa herkes sırrını bilecekti. Buradan nasıl çıkacakları konusunda yoğunlaşmalıydı. Maymik'in derdi de buradan çıkmaktı ama nasıl çıkacaklardı?

Piti dişleriyle demirleri dişlemeye başladı ama demirler sert olduğu için çok zorlanıyordu. Maymik de bu arada kuyruğuyla anahtarları almaya çalışıyordu. Anahtarlara ulaşmak da çok zor bir işti. Maymik şekilden şekle giriyor, değişik hareketler yapıyor ama anahtarlara ulaşamıyordu. Son anda bir mucize gerçekleşti ve Maymik kuyruğuna takılan anahtarları sevinçle sallamaya başladı. Bunu fark eden diğer hayvanlar sevinçle şarkılar söylemeye başladı.

Maymik onlara sessiz olmalarını işaret etti. Ardından anahtarla kapıyı açtı. Bütün hayvanlar sırayla dışarı atladı. Atlayan hayvanlar yolun kenarında bulunan bir kulübenin arkasına saklanıyordu. En son Maymik çıkmıştı arabadan o da arkadaşlarının yanına gitti. Bütün hayvanlar çok mutluydu. Maymik ve Piti'ye sarılıyorlar, onları öpücük yağmuruna tutuyorlardı. Arabayı kullanan adamlardan biri tuhaf bir şeyler olduğunu hissetti. Arabayı durdurarak kontrol ettiler. Bagajın kapağının açıldığını ve içerisinin bomboş olduğunu görünce çok şaşırdılar. Bu sırada kurtulan hayvanlar şarkılar söyleyerek daha güvende olacakları bir yere gitmek üzere yürüyorlardı.

SİHİRLİ DEFTER

Ela'nın saçları artık yoktu ama gözleri hâlâ gökyüzü kadar parlaktı. İçinde taşıdığı umut, hastanenin gri duvarlarını bile renklendirecek kadar sıcaktı. Küçük bir odada, pencere kenarındaki yatağında yatıyordu. Pencereden görünen gökyüzünü izlerken elindeki kalemi usulca sihirli defterine götürdü.

Bu defter sıradan değildi. En azından Ela için öyleydi. Ne zaman bir resim çizse, o resmin içine düşerdi sanki.

Bir keresinde yemyeşil bir park çizmişti. Ağaçlar salıncaklara gölge olurken, çimenler üzerine serpilmiş papatyalarla süslenmişti. Defteri kapatmadan önce gözlerini kapamış, bir dilek tutmuştu: “Orada olayım, birazcık sadece...”

Ve gözlerini tekrar açtığında, yüzünde esen rüzgârı hissetmişti. Ayaklarının altındaki toprağı, kuşların cıvıltısını, salıncağın nazlı gıcırtısını... Sanki gerçekten oradaydı.

Ela her gün bir başka dünya çiziyordu. Bir deniz kıyısı, orman, kır, lunapark ya da karlı bir dağ evi... Hepsi onun hayal gücünde, hepsi onun defterinde can buluyordu. Ona en çok inanan kişi hemşire Nurcan'dı. Ela ne zaman defterini açsa, Nurcan başucuna oturur, gözleriyle çizilen dünyayı izler gibi sessizce gülümserdi.

“Bugün nereye gidiyoruz küçük ressam?” diye sorardı.

Ela gülümserdi:

“Bugün bulutların üstüne. Orada pembe pamuk şekerden kaleler varmış...”

Nurcan bu küçük kızda başka bir şey olduğunu biliyordu. Sadece hayal kurmak değildi bu; hayatta kalmak için sihrin gücüne inanıyordu Ela. Belki de asıl tedavi buydu: Kalbin umuda tutunması.

Aylar geçti. Tedavisi devam etti. Bazen zor zamanlar da geçirdi ama Ela defterinde her gün yeni bir renk, yeni bir umut yeşertti.

Ve bir sabah, doktorlar o müjdeli cümleyi söylediler:

“Ela iyileşti.”

O gün odasındaki pencere daha bir geniş açıldı. Işık daha parlaktı. Rüzgâr, sanki saçlarının yeniden uzayacağını fısıldıyordu. Taburcu olacağı gün, odasına yeni çocuk gelmişti ve yatağında sessizce oturuyordu. Saçları Ela gibi yoktu. Gözlerinde hem korku hem merak vardı. Adı Selin'di. Ela, sırt çantasını omzuna geçirirken bir an durdu. Defterini eline aldı. Sayfalarını yavaşça çevirdi. Her çizim bir yolculuktu. Her çizim bir iyileşmeydi. Sonra Selin'e döndü.

“Bu defter sihirli,” dedi fısıltıyla. “İçine ne çizersen, kendini orada buluyorsun. Ama sadece inananlar görebiliyor o dünyaları.”

Selin şaşkınlıkla baktı.

“Gerçekten mi?”

Ela gülümsedi.

“Ben bu defterle çok yerlere gittim. Şimdi sıra sende.”

Defteri onun ellerine bıraktı.

“Renklerini sakın unutma. Ve hayal kurmaktan asla vazgeçme.”

Ela odadan çıkarken defterin kapağı usulca kapandı. İçinde bir kız çocuğunun parkta salıncağa bindiği çizimle... Belki de bir başka hayalin ilk adımıydı bu.

ÇINARIN GÖLGESİ

Sokağın başında, yaşlı bir çınar ağacı vardı. Gövdesi kalındı, dalları gökyüzünü okşar gibi yukarı uzanır, yaprakları sabahları ışıkla dans ederdi. Bu çınarın hemen yanı başındaki küçük evde, Gönül Hanım yaşırdı. Yetmiş sekiz yaşındaydı ama yaşlılığı yalnızca yüzündeki çizgilerden anlaşılırdı; çünkü gözlerinde hâlâ çocuk kalmış bir gülüş taşırdı.

Mahalledeki çocuklar genellikle top oynar, ip atlar ya da saklambaç oynarken, sekiz yaşındaki Can, her gün okul çıkışı doğruca çınarın gölgesine gelirdi. Çünkü orada Gönül Hanım'ın Can'ı başka dünyalara götüren masalları, hikâyeleri vardı.

Gönül Hanım el işi yapar, zaman zaman kitap okur ya da eski fotoğraflara bakardı. Can gelince gülümser, “Bak bakalım, bugün geçmişten hangi anıyı çıkaracağız sandıktan?” derdi.

Bir gün Gönül Hanım yürürken düşmüş, dizi incinmişti. Artık eskisi kadar kolay yürüyemiyordu. Can bunu fark ettiğinde bir şey söylemedi. Ama ertesi sabah okul çantasının yanına küçük bir termos çay ve sandviç koydu. Dersten çıkınca doğruca çınarın altına gitti.

Gönül Hanım şaşırmıştı:

“Bugün sen bana ziyafet mi hazırladın, Can?”

Can göz kırptı:

“Sen her gün bana hikâyeler anlattın. Bu da benim teşekkürüm.”

O günden sonra Can, her gün bir görev gibi geldi çınarın yanına. Bazen kaldırım taşlarını süpürdü, bazen markete gidip birkaç şey getirdi, bazen sadece sessizce yanında oturdu. Ama ne olursa olsun, her gün oradaydı.

Bir gün öğretmeni sınıfta “Değerler Günü”nden bahsetti.

“Her biriniz, bir hafta boyunca bir değeri gözlemleyecek ve bunu yazıya dökacaksınız,” dedi.

Can, gözünü pencereye çevirdi.

Aklında sadece bir şey vardı: Çınarın gölgesi altında geçen öğleden sonralar...

Hafta sonunda yazısını teslim etti. Başlığı şöyleydi:

“Yaşlı Bir Gülüşün Gölgesinde Öğrendiklerim”

Yazısında şunlar yazıyordu:

“Gönül Teyze’nin ayakları eskisi kadar hızlı değil belki ama kalbi hâlâ koşabiliyor. Onunla geçirdiğim her dakika bana sabrı, dinlemeyi ve yaşlı bir yüreğin ne kadar kıymetli olduğunu öğretti. En büyük hediye bazen bir sandviç değil, yanında oturmaktır. Çünkü bazı gölgeler sadece ağaçtan değil, sevgiden doğar.”

Öğretmen gözlüklerinin ardından Can’a baktı. Sınıfta alkışlar yükseldi. O gün herkes bir değer öğrendi ama Can zaten onu çoktan yaşıyordu.

Zamanlık

Mert, rengârenk ekranların, uzaktan kumandalı arabaların, düğmesine basınca ses çıkaran oyuncakların arasında büyüyordu. İsteddiği hemen olurdu. Bir gün yeni bir top ister, ertesi gün sıkılır, tabletinin başına geçerdi. Dolabında giymediği montlar, kitaplığında hiç açmadığı kitaplar vardı. Ama bir kutu... O, yıllardır hiç açılmamıştı.

Bu kutu, tavan arasında eski bir rafın köşesinde duruyordu. Mert'in dedesinden kalmıştı. Üzerinde soluk mürekkeple yazılmış tek bir kelime vardı:

“ZAMANLIK.”

Bir gün dışarıda yağmur yağıyordu. Mert odasında yapacak bir şey bulamayınca tavan arasına çıktı. Kutu dikkatini çekti. Tozlu kapağını açtığı anda içinde küçük ve eski bir çark buldu. Çark, tahtadandı ve yanında küçük bir kolu vardı. Çarkın altında eski sararmış bir kağıt duruyordu:

“Her israf bir zaman kırılmasıdır.
Dönmek istersen, çarkın kolunu çevir.
Ama unutma: Dersini almadan asla kurtulamazsın.”

Mert merakla çarkın kolunu çevirdi.

Ve birden, her Şey döndü.

Bir an sonra kendini sabah kahvaltı masasında buldu. Aynı günün sabahıydı! Şaşkın bir Şekilde etrafına baktı. Bu bir tesadüf olamazdı. Oyuncak gerçekten zamanı geri almıŐtı!

Mert bu sırrı çok sevdi. Artık yanlış bir Şey yaptığında zamanı geri alıyor, hatasını siliyordu. Yemediğiyemeğiype attığında, musluğuyk unuttuğunda ya da kullanmadığiybir Şeyi ziyan ettiğinde... Hep geri sarıyor, hiçbir Şey olmamıŐ gibi yapıyordu.

Ama zaman, her oyunu kabul etmez.

Bir gün okulda projeler için aldığyonlarca renkli kâğıdı yanlış kestiğiyiin pe attı. ğretmeni “KeŐke biraz dikkat etseydin, israf olmasaydı,” dediğinde Mert başını çevirip sessizce çarkın kolunu çevirdi.

Ama bu kez bir Şey olmadı.

Bir daha çevirdi. Yine olmadı.

Kutuyu açtı, kutunun altına gizlenmiş bir not daha buldu:

“Zaman bile sabrını tüketir.Dersini öğrenmedikçe oyun devam etmez.”

O gece Mert uzun uzun düşündü. çarkı kullanarak hep en kolayı seçmişti. Ama hiç öğrenmemişti.

Ertesi gün, arkadaşlarına artık kullanılmayan kâğıtlardan neler yapılabileceğini gösterdi. Evde annesine yardım etti, yemeğini bitirdi, suyunu dikkatli kullandı. Oyuncaklarını düzenleyip bazılarını ihtiyacı olanlara verdi.

Bir hafta sonra cesaretle çarkın kolunu bir kez daha çevirdi.

Zaman geri döndü. Ama Mert bu kez hiçbir şeyi değiştirmede.

Çünkü artık zamanı değil, davranışlarını değiştirmişti.

GÖKÇE VE PIRILTI'NIN MACERASI

O gece, Gökçe odasında kendi dünyasının sessizliğine gömülmüştü. Ödevlerini bitirmiş, pijamalarını giymiş, annesinin yanağına bir buse kondurmuştu. Günün tatlı yorgunluğuyla yatağına uzandı, başını yastığa gömüp gözlerini kapattı. Tam o sırada penceresinden gelen bir ışık gözkapaklarını aydınlattı. Gözlerini araladığında, camın hemen dışında parıldayan minicik bir yıldızla göz göze geldi.

Gözlerini ovuşturdu. Bir daha baktı. Işıl ışııl, sarı sarı parlayan bu küçük yıldız gerçekten de ona el sallıyordu! Gökçe'nin kalbi heyecanla çarptı. Biraz ürktü ama daha çok meraklandı. Korkudan çok, sanki bir davetiye almış gibiydi.

Yatağından usulca kalktı, pencereye doğru yürüdü. Yıldız, parıltılı gövdesini hafifçe sallıyor, sanki konuşmak istiyordu. Derken... gerçekten de konuştu! “Merhaba, senin adın ne?”

Gökçe'nin ağzı açık kaldı bir an. Sonra toparlanıp, “Benim adım Gökçe. Sen... sen nasıl konuşabiliyorsun? Hem... buraya nasıl geldin? Biz arkadaş olabilir miyiz?” dedi, kelimeler peş peşe döküldü dudaklarından.

Yıldız neşeyle parladı. “Sorularına yetişemem ama evet, arkadaş olabiliriz,” dedi.

Sonra hiç beklenmedik bir şey söyledi:

“Hadi gel, seni evime götüreyim. Uzaya!”

Gökçe daha “Bilmem ki...” bile diyemeden, kendini boşlukta buldu. Ayaklarının altı yok gibiydi. Gökçe bir çığlık attı:

“Düşüyoruummm!”

Ama düşmüyordu. Yıldız onu tutuyordu.

“Hey! Üstümdesin. Korkma, ben seni bırakmam,” dedi güvenle.

Gökçe derin bir nefes aldı. “Bu çok heyecanlı” dedi gülerek. “Peki, nereye gidiyoruz?”

“Merkür’e,” dedi yıldız neşeyle.

Gökçe bir anda yıldızın sırtında süzülürken buldu kendini. Yıldız bir kuyruklu yıldızdı ve çok hızlıydı. Gökyüzünü yararak ilerlediler.

“Senin bir adın yok mu?” diye sordu Gökçe, yıldızın sırtında rüzgârla yarışırken.

“Minik Yıldız işte...” dedi yıldız, biraz şaşkın.

“Olmaz öyle! Benim adım Gökçe, seninki de özel olmalı. Hımm... Ponçik? Tatlış? Minnoş? Yok, yok... Buldum! Pırıltı! Senin adın artık Pırıltı!”

Yıldız ışıldadı. “Pırıltı... Harika bir isim!” diye bağırdı sevinçle.

Merkür'e yaklaştıklarında sıcaklık artmıştı. Gökçe kaşlarını çatı.

“Burası neden bu kadar sıcak?”

“Çünkü Güneş'e en yakın gezegen burası,” dedi Pırıltı gülerek.

Merkür'le karşılaştılar. Gezegen sıcaktan parlıyordu ama sesi neşeliydi:

“Merhaba dostlar! Size bir ipucu vereceğim.”

Gökçe kağıdı aldı:

“Güneş sistemindeki 2. gezegenim,
Dünya'nın ikizi gibiyim,
Üzerimde dağlar, volkanlar...
Tersi yönde dönerim.”

Gökçe düşündü. “Venüs!” dedi bir anda.

“Bingo!” dedi Pırıltı. “Hadi, Venüs'e!”

Gezegen gezegen dolaştılar. Venüs'ten Dünya'ya, oradan Mars'a... Gökçe her bir bilmeceyi çözerken içindeki cesaret büyüyordu. Mars kızıldı, Jüpiter çok büyüktü, Satürn'ün halkaları vardı.

Derken Uranüs'e geldi sıra. Gökçe bu kez biraz zorlandı.

“Camgöbeği renginde,” dedi Pırıltı fısıltıyla.

“Uranüs!” diye bağırdı Gökçe.

Son durak Neptün'dü. Gökçe oraya vardığında içini bir hüznün kapladı. Maceranın sonuna mı geliyordu?

Ama Neptün'ün gülümseyen sesi bu düşünceleri dağıttı:

“Hazır mısınız? Şimdi seni bir yere götüreceğim.”

Bir ışık patladı, sonra karanlık...

Sonra bir anda... “İyi ki doğdun Gökçe!” sesleri uzayda yankılandı.

Gökçe şaşkındı.

“Ama benim doğum günüm yarın!”

“Artık gece yarısını geçtik. Bugün senin 10. doğum günün!” dedi Pırıltı.

Her şey bir sürprizmiş meğer. Gezegenler, ipuçları, göz kırpmalar... Hepsi Gökçe için hazırlanmıştı. Ay ona özel bir taş bile hediye etti: Ay taşı! Ne kadar özel bir armağan...

Şarkılar söylediler, kocaman bir uzay pastası yediler. Güneş bile partiye uğradı! Gökçe mutluluktan uçuyordu.

Veda vakti geldiğinde gözler biraz nemlendi ama içler sıcacıktı.

“Görüşürüz,” dedi Gökçe, sarılırken dostlarına.

Evine döndüğünde yatağına usulca uzandı. Gözleri kapanırken mırıldandı:

“Bu gece gerçek gibiydi... ama belki de en güzel hayalimdi.”

Ay ışığı yüzüne vurdu. Ve Gökçe, bir yıldızın dostluğuyla sarmalanmış o tatlı anıyla usulca uykuya daldı...

Bu kitaptaki hikâyeler Benim Dilim Türkçe Yaratıcı Yazarlık Atölyesi çocukları tarafından yazılmış ve Ün Seslendirme Atölyesi çocuklarınca seslendirilmiştir.

**bilsemdilsanatları07@gmail.com
www.bizdenhikayeler.com**

BENİM DİLİM TÜRKÇE YARATICI YAZARLIK ATÖLYESİ VE ÜN SESLENDİRME ATÖLYESİ

bilsemdilsanatları07@gmail.com
www.bizdenhikayeler.com

